

Persil gør Tøjet blændende hvidt.

Det er en Fornøjelse at se, at Vasketøjet er hvidt som Sne, saa rent og duftende... Forsøg selv, De angder det ikke. Følg blot den letfattelige Brugsanvisning.

Persil sælges overalt i Originalpakker à 50 og 95 Øre, aldrig i løs Vægt.

riet tilvejebragte Raastof. Omvæntningen vilde være livlig og det hele vilde glide forbi, baade smarte Spekulationer i Tvangssalg og samvittighedsløst Dumping.

En saadan ideel Ordning, hvorefter en offentlig Pegeinstitution støttede Driften ikke af Hensyn til at nogle skulde frem og andre skulde holdes tilbage; men udelukkende tog Hensyn til Dygtigheden, Udviklingsmuligheden og det almene Vel, mangle vi fuldstændig, i Stedet for stikker den snævre Privatkapitalisme sit beregnende, kolde Ansigt mere grelt frem i vort Fiskerierhverv end nogensinde før:

For en 14 Dage siden saa det ret lyst ud for Fiskeprisen. »Dimmalætting« bekendtgjorde med fede Typer store Priser paa »dansk (færøsk) Klippfisk, og uagtet de store Fangster i Norge haabede man dog paa godt Salg i hvertfald af de første Landinger. Talte man da med Fiskekøberne her, lod de sig forstaa med, at Prisen for Saltfisk vel kom til at ligge omkring ved 36 Øre pr. kg. til at begynde med. Det var ganske vist et kendeligt Fald fra Efteraaret; men dog en ret god Pris, — og den syntes ingenlunde for høj i Forhold til det spanske Markeds Noteringer.

Saa kommer der Telegram fra de første Kuttere, som har søgt Reykjavik med fuld Last. Skippere og Mandskab er interesseret i at lande Fangsten snarest muligt for at benytte Chansen til at faa fyldt en Last til mens Fisken stimer. Islænderne, der er smarte Forretningsmænd og selv driver et endnu større Fiskeri end Færingerne, ser naturligvis paa disse som Konkurrenter og hyder kun smaat for Fisken, de har jo Fisk nok selv. For de færøske Rederier er det ikke nogen Fordel, at deres Skibe løber ind paa Reykjavik. Der skal betales dyre Havpenge, Udrustningen og Saltet er heller ikke billigt der, og naar saa Fisken sælges billigt er det rent galt.

Der skulde saaledes være tilstrækkelig Anledning til at de færøske Rederier tog sig sammen for at ordne det saaledes, at de enten holdt et Moderskib for Kutterne i Fællesskab eller lod dem sejle hjem med Fangsten. Fordelen med Moderskib blev dog kun brugelig, hvis der kunde losses og lades i Søen, da der er Udførselstold paa Fisk i Island selv om den blot omlades paa Territoriet; men Omladning i rum Sø er en vanskelig Sag. Den eneste effective Hjælp er derfor større Fiske-skibe, som kan have Rum nok til hele Turen; men der sker intet af alt dette, ingen af Mulighederne udnyttes. I Stedet for ser det ud til at de gamle grundmurede Rederier paa Færøerne kun tænker paa at vinde lidt ved — lad os sige smaalig Spekulation, for ikke at benytte andre Udtryk.

Da det rygtedes, at Islænderne knn bød 27 Øre danske pr. kg for de færøske Kutteres Fisk, blev Rederne selvfølgelig ikke glade; men i Stedet for snarest at ordne Kutterne hjem med Fangsten, som var det eneste rigtige under disse Omstændigheder, specielt af Hensyn til det store og betydningsfulde Tilvirkningsarbejde, benytter de Lejligheden til at trykke Prisen ned for Fiskerne. De lader Kutterne ligge stille der oppe og spille den kostbare Tid, medens der her forhandles om hvad man kan være bekendt at hyde Fiskerne, naar de kommer med Lasten eller hvis man lader den hente med Ruteskib.

Der foreslages 30 Øre pr. kg af de smarteste, medens andre mere humant tænkende Redere holdt fast ved mindst 34. Der opnaaedes ikke Enighed, og det endte foreløbig med at de førstnævnte søger af faa deres Fisk hjem med Rutebaadene, hvis der ikke kan opnaas en højere Pris end 27—28 Øre i Island, medens de sidstnævnte resolut har givet Orden til at deres Skibe ikke skal søge Reykjavik men sejle hjem med Fangsten. Denne Ordre er gennem Gesandtskabet gaaet videre til Inspektionsskibet »Fylla«, der opholder sig i disse Farvande for Tiden.

Hele denne Misère, der maa ske kommer til at koste Færøerne mange Hundrede Tusinde Kroner, bunder i de finansielle Vanskeligheder hvorunder vort Hovederhverv, Fiskeriet for Tiden arbejder. Skaftes der ikke tilveje den fornødne Stabilitet, kører vi ubehjælpelig i Groften.

Det gaar ikke i Længden, at den driftige mindre Reder er nødt til at flyde paa »velvillig« Handelskredit fra Fisketur til Fisketur, eller at den færøske Fiskermand er nødt til at give Transport in blanco paa sin Fortjeneste inden han tager ud, saa at han kan faa de nødvendige Beklædningsgenstande til Turen og Familien de nødvendige Handelsvarer til Livsophold, mens han er borte. Paa denne Maade gaar Fisken uivirket ud af Landet til fordelssvis ringe Pris og Ud-

rustningen bliver tillige dyrere end nødvendig. Fiskeren kommer i Afhængighed af Købmanden og de hjemmeværende Familienmedlemmer mangler Beskæftigelse ved Tilvirkningsarbejdet, saa at de kan tjene Føden, mens Manden er borte. Kort sagt: Hele vort Samfund bliver lagt øde, om der ikke i Tide skaffes de *duelige Kræfter* i vort Land Adgang til den nødvendige Driftskapital paa gode Betingelser.

Svømmebassin i Thorshavn.

For at imødekomme et Ønske, som den thorshavnske Ungdom længe har næret, tillader vi os at udsende nærværende Opraab om at yde Bidrag til et Svømmebassin, hvor den thorshavnske Ungdom fra Barnsben af kan lære at blive fortrolig med det vaade Element, som alle her paa Øerne vil faa mere eller mindre Omgang med, efterhaanden som de vokser til Mands Modenhed.

Det forholder sig med Svømning som med mange andre Færdigheder, at jo yngre man begynder, desto lettere har man ved at lære den. Og her paa Øerne er det saa godt som umuligt at faa lært at svømme, hvis det ikke sker inden Afgangen fra Skolen.

Svømmefærdigheden er desuden ikke blot nyttig til den ene Ting: *At kunne redde sig selv og andre fra Livsfare i paakommende Tilfælde*, men den er ogsaa nyttig paa mange andre Felter. *Svømning overgaar al anden Sport i at styrke og hærdne Legemet og gøre det sundt og modstandsdygtigt overfor Sygdomme.*

Det paalænte Svømmebassin, som vi altsaa herved tillader os at opfordre Thorshavns Fædre og Modre saavel som dens Ungdom om at yde Bidrag til, vil blive anlagt i Samraad med Thorshavns Byraad. Arbejdet blive lagt i kompetente Mænds Hænder, og Beliggenheden vil blive saa nær ved Byens Centrum, som det er muligt at skaffe en dertil egnet Plads. Og hvis Bidragene kommer som forventet (c. 5000 Kr.), agtes Svømmebassinet at være færdigt til Brug allerede i den kommende Sommer.

Bidrag modtages af nærværende Blad. Desuden har nogle af vore beste Svømmere lovet at gaa til Hjemmene her i Byen med Lister til Tegning af Bidrag til Svømmebassinet.

Thorshavn, d. 18. Marts 1929.
Absalon Joensen. HJ. Heerup.
Jacob Vilhelmsen. Poul Niclasen.
Trond Hansen. Olaf Petersen.
Carl Mouritsen. Arne Rein.

Islandsfiskeriet.

(Telegram til „Føroya Social-Demokrat“).

Reykjavik, 22.—3.—29.

Indtil 15. Marts er den samlede Fangst: Sydvestlandet 60.900 Skpd. mod ifjor 48.400, deraf Vestmannaerne 11.000 mod ifjor 2.500, Vestfjordene 9.900 mod 2.800, ialt 75.000 skpd. mod ifjor 54.900, deraf i Aar 59.000 Storfisk 7.700 Småfisk 4.800 Kuller 3.500 Sei.

Fontenay.

Barcelona-Udstillingen.

Hvis man skal maale Interessen for Barcelona-Udstillingen efter det, der staar i Bladene og hvad den omtales Mand og Mand imellem, tør man sige, at der er almindelig Interesse for den.

Samtlige færøske Blade har omtalt den, og man træffer daglig mange Mennesker, der beskæftiger sig med Spørgsmaalet: Hvem skal til Barcelona, eller om jeg havde Raad, vilde jeg tage med.

Lagtinget har, saa vidt man kan se af Notiser i Bladene — nogen Bekendtgørelse defra har jeg ikke set — bevilget 3000 Kr. som Understøttelse til dem, der kunde have Lyst at tage Turen, men mangler Midler.

Det forekommer mig, at det er rigtigt, at Lagtinget har givet lidt Understøttelse til Mindrebemidlede, der har Interesse at komme til Udstillingen.

Der er dog en anden Ting, som jeg ikke har hørt noget om, men som jeg forudsætter som ganske selvfølgelig, nemlig at Lagtinget sender Repræsentanter for Landet derved, Mænd der har Tilknnytning til vor Hovednæringsvej Fiskeriet, og her tænker jeg paa Overvragerne og eventuelt en Mand for Fiskerne.

Da disse Mænd jo kun er Arbejdere, og derfor ikke kan forudsættes at have de nødvendige Midler, maa man kunne regne med, at Lagtinget afholder deres samtlige Udgifter til Turen og sætter andre Mænd i deres Sted, medens de er fraværende.

Jeg fremsætter dette kun som en Betragtning.

Købmand.

Vi giver den ærede Indsender Medhold. Har Udstillingen i Barcelona nogen som helst positiv Betydning for Færøerne, saa skulde det være, at de, der forestaar Vragningen af den Fisk, der exporteres, her faar en Lejlighed at komme paa Udstillingen og derved gøres bekendt med, hvad denne Del af Spanien kræver for Tiden. Naturligt er, at de Krav, der stilles til vor Klippfisk — ligesom ved al anden Produktion — skifter fra Tid til anden, hvorfor det netop vil have Betydning for færøske Vragformænd at mode ved Udstillingen i Barcelona. Vi har henvendt os til Lagtingets Formand i Anledning af den indsendte Notits. Hr. Mitens anser dette Forslag for at være af Betydning og vil overveje Forslaget.

Naturligvis staar det vore Vragformænd, i Lighed med andre almindelige Rejsende, at søge Understøttelse. Men her vilde det ikke være paa sin Plads at søge. Lagtinget — eller her Landsnevndin — burde opfordre Overvrageren til, sammen med Vragformanden for Sudero samt en Repræsentant for Fiskimannafelagið, til at tage en Tur til Udstillingen i Barcelona. Udgifterne bør udredes af Lagtinget. At det er nyttige Penge, der her gives ud, er der ingen Tvivl om. Set fra et national-økonomisk Synspunkt, saa burde der allerede have foreligget, ikke alene en Opfordring, men ogsaa en Bevilgning, saa at saavel Vragerne samt en Repræsentant for Fiskimannafelagið nu var indforstaaet med, at de skulde gøre Turen til Spanien. Men forhaabentlig

Vin duer, Døre og Lister.

Godt og billigt Arbejde.
Hugo Øster's Maskinsnedkeri,
Tlf. 216. Thorshavn. Tlf. 216.

kan det naas endnu. Og her bliver det Landsnevndin, der kommer til at tage Stilling til dette vigtige Spørgsmaal og træffe en Afgørelse.

Red.

Vrakingarlögin.

ella sum hon officiell eitur, »Lov Nr 49 af 1 April 1912 om Vragning af Fisk paa Færøerne«, er sum áður nevnt her, til viðgerðar og broytingar á ríkisdegi og nú sær út til at hon »gongur í gjögnum« og verður til lög í ti skepilsí, hon kom við frá lögingunum í 1927 — umframt tað, at fylgandi broyting til 1. gr. verður sett inn: »samt de Forenede Stater i Amerika«. Hendan broyting hefur tað at siga, at saltfiskur, sum verður seldur til U. S. A., t. e. Bandaríkin í Ameríku, skal vera vrak-áður — um klippfiskur, ið fer sama vegin skal vera vrakáður er ívasamt.

Lögingið hefur ikki handfarið hesa síðstu broytingina; men tað kann gera tað sama, tí sum vit fyr hava nevnt, var tað uppskotið, lögingið samtykti í 1927, til tað verri fyr fiskimenninar í hvussu er, og verri ger henda nýggja broytingin tað ikki.

Tó at lögingið ikki er høyrð í hesum lögmáli, eru summar fiskiskapsorganisiðin í Foroyum spurdu um, hvat ter halda, og hava ter allar mált til hesa broyting. Reiðarafelagið og keypmannafelagið hava bæði rátt frá at nema við klippfiskavragingina, men bert lata hesa nýggju broytingina galda saltfiskin. Fiskimannafelagið hefur, umframt U. S. A., eisini nevnt Ongland sum eitt land, hartil saltfiskur eigur at verða vrakáður. (Frá Skiparafelagnum er einki svar — man tað ikki vera spurt? —). Amtmaðurin hefur í sínari yvirlysing peikað á, at tað er best at lata *kepparnar* í Ameríka ráða fyrí, um teir vilja hava okkara fisk vrakáðan, áður enn hann verður sendur teimum til sølu. Hendan áskoðan er kanska ikki so skeiv, søð frá einum útlendum sjónarmiði; men so er tað best, at vit eisini spyrja *Spaniumenn* og *Italiu-menn*, um teir leggja í at fáa fiskin vrakáðan. — Tað kann væl vera, at teir siga nei og síðan halda sær sínar egnu vrakarar; men um *hetta verður gott fyrí okkara fiskapris*, er eitt *annað*. Hendan amtmansins áskoðan rimar væl saman við, at lötingsins meirilutur í 1927, og við honum yvirvaldið, helt so klófat við, at *saltfiskur skal vrakast uppáland her*, fyrí síðan at blandast saman og kanska seljast óvrakáður til Onglands.

Eín skuldi eftir hesum trúð, at hovuðensamalið við fiskavragingini var at vissa fiskakeypsmenninum eitt hóskandi keypsvirði, og at tað bert var eitt eiti, at vrakingin skuldi varðveita foroykskum salt- og klippfiski eitt gott údmóði á teim útlendum marknaðinum.

6. mars helt landstingið fund, og gekk tá uppskotið uttan ummálið til 3. viðgerð, so tað var so gott sum samtykt. Umframt tey foroyksu felogini hava